

ПЕРУЕНЯ

Весела газета для дітей

4
99

— Ай-яй-яй! — похитав головою дідусь Ладим. — А ти, Андрійку, виявляється, Ледарійко! Мені щойно доповіли.

— Хто? — звів брови онук Андрійко.

— Павучки сказали, — усміхнувся дідусь. — Бачиш, поличка, де лежать твої інструменти, павутиннячком заснована. Давненько ти не майстрував. Тільки телевизор дивишся. А павуки ледарів не шанують. Забуті місця завжди павутинням засновані... Та раз ми вже заговорили про павуків, як ти думаєш, чи може бути прямий зв'язок між павуком, танцем і містом?

Андрійко почухав потилицю:

Метиковані загадки і несподівані відгадки

— Ну... мабуть, у якомусь місті так повільно танцювали, що павуки заснували ноги танцюристів павутинням.

— Варіант цікавий, — усміхнувся дідусь. — Але не те. Мається на увазі, щоб були від одного слова і назва міста, і назва танцю, і назва павука.

— Тобто Павукоград, Павучинськ, Павукомир абощо. І павувальс, павувяк... Але такого ж нема? Правда?

— Нема.

— І все-таки ви наполягаєте, що якийсь павук,

якийсь танець і якесь місто мають спільний корінь?

— Наполягаю!

— Ну, тоді я здаюся. Програв. Кажіть!

— Місто Таранто на півдні Італії. В околицях цього міста водяться павуки — тарантули, великі страшні і отруйні, з сімейства павуків-вовків, які не плетуть павутиння, а живуть у глибоких земляних норах і виходять уночі полювати на комах.

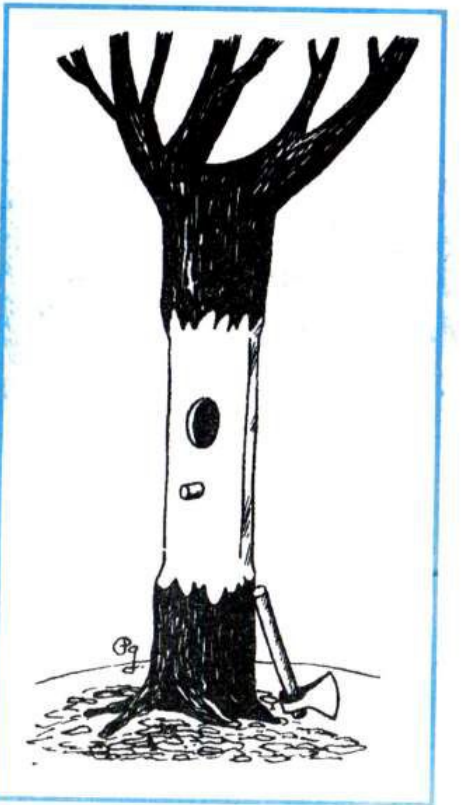
— Ти диви! Як справжні вовки! Я й не знав, що є

такі павуки! — вигукнув Андрійко. — А танець же який?

— Існувало повір'я, що той, кого вкусив тарантул, щоб врятуватися й видужати, мусить танцювати швидкий танець тарантелу, аж поки не впаде знесилений... Правда, потім лікарі з'ясували, що укусу тарантула життя людини зовсім не загрожує. З'являється лише болюча пухлина, яка потім зникає. Але не відмінити ж через цю помилку предків прекрасний італійський народний танець тарантелу! Правда?

— Не будемо відмінити! Хай уже танцюють! — усміхнувся Андрійко.

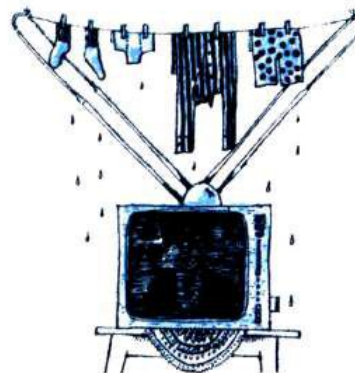
Всеволод НЕСТАЙКО.

ДОРОГА ЧИТАЧУ!

Якщо ви забули
передплатити газету «Перчєня» на друге півріччя,
не засмучуйтесь.
Ви можете це зробити
в найближчому поштовому відділенні.
Залишайтеся з нами –
і веселий настрій вам гарантовано.
Наш передплатний індекс – 33617.

СЕЛЯНИН І ТРИ РАДНИКИ

Португальська казка

Жив-був колись король і було у нього три радники. Вони вважали себе найрозумнішими на світі. Та король не дуже вірував у їхню мудрість.

Одного разу поїхав він на полювання і узяв радників із собою. Дорогою зустрівся їм старенький селянин, який орав поле. Король зупинився і, глянувши на селянина, сказав:

— Ох, скільки снігу випало на вершині гори!

— Настав для цього час, ваша світлість, — відповів селянин.

— А скільки разів горів твій дім?

— Двічі, ваша світлість!

— А скільки ще горіти твоєму дому?

— Три рази.

— А що, як я пошлю тобі трьох дурних гусей? Зумієш ти геть-чисто обскубити їх?

— Присилайте. За цим діло не стане.

Король попрощався із селянином і поїхав далі.

Недовзі він покликав своїх радників:

— Ну, радники, прийшов час довести вашу мудрість. Відгадайте, про що я пи-

тав селянина і що означають його відповіді? А якщо не відгадаєте, то я накажу вас стратити.

Радники, перебиваючи один одного, закричали:

— Відразу? Це неможливо! Ми маємо подумати!

— Добре! — згодився король. — Але якщо за три дні не відгадаєте — накажу стратити.

Радники перелопатили купу книжок, але так і не знайшли відповіді. Тоді вони пішли до селянина, з яким говорив король.

— Скажи нам, старий чоловіче, що означали запитання короля і твої відповіді йому? Ми не пожаліємо нагороди.

— Добре, я скажу вам. Але за це ви знімете ваше коштовне вбрання і віддасте його мені.

— Навіщо тобі наше вбрання? — здивувалися радники. — Ми можемо заплатити грошима.

— Ні, — уперся селянин. — Мені гроші не потрібні.

Бачать радники — селянина не вмови-

ти. Що робити? Роздразнилися вони і запитують:

— Про який сніг на вершині гори говорив король, коли навколо цвітуть сади на горах?

— Король побачив сиве волосся на моїй голові, а я йому відповів, що воно посивіло від старості.

— А чому ти сказав, що у тебе двічі горів дім і ще буде горіти тричі?

— Король запитав, скільки дочок я видав заміж. Я відповів що двох. Бо видати дочок заміж та дати посаг — це те саме, що відбудувати дім після пожежі.

У мене залишилось три дочки. Тож має мій дім горіти ще тричі.

— А яких дурних гусей король хотів тобі прислати, щоб ти їх обскубав?

— Ці дурні гуси — ви! — не витримав король.

Він потайки пішов за своїми радниками і чув усю розмову.

Радники упали в ноги королю і просили помилувати їх.

— Добре, я пробачу вам. Але ви повинні тричі підпалити дім селянина.

— Підпалити дім? — здивувалися радники. — Що це означає?

— Це означає, що ви маєте дати посаг моїм трьом донькам! — засміявся селянин.

І три дурних радники короля, рятуючи свої голови, дали багатий посаг усім дочкам селянина.

Переклад Тетяни КОСТИКОВОЇ.

ТОРГ

Василько підійшов до Ігоря і запропонував:

- Продай мені свій портфель.
- Ти що, здурів? — здивувався Ігор.
- Дві гривні даю.
- Аяке, — образився Ігор. — Мої батьки за нього двадцять заплатили.
- Так це ж було восени, а вже весна. На канікулах він тобі непотрібний буде. А там, дивись, батьки новий куплять.
- Не продам.
- Даю три гривні.
- І не подумаю.
- Гаразд, даю п'ять.
- Сказав же тобі, не продам я портфеля. Бо від батьків прочухана отримаю.
- Даю сім. І свою торбу надодачу. До речі, в моїй підручнику носити зручніше. Ще й форма спортивна влізатиме. Не те, що твій зачуханий портфельчик!

- Ні.
- Гаразд, п'ятнадцять. І дві батарейки, майже нові.
- Кажу ж тобі, не продам.
- Ну який же ти вередливий! Вісімнадцять даю. І не копійки більше.
- Та не можу я...
- Бог з тобою, двадцять. Стільки, скільки коштує новий. Прямо одразу можеш до магазину іти...
- Та не хочу я з тим возитися...
- Гаразд, двадцять п'ять! П'ятірку навару мати-меш. Жуйок собі накупиш, цукерок, морозива...
- Ну, якщо двадцять п'ять — то давай. Що з тобою поробиш!
- На жаль, не дам, бо немає в мене грошей. Жодної гривні!
- А чого ж ти голову мені морочив?
- Та люблю поторгуватися. Це для мене такий кайф!..

Олена КАЛЮЖНА,
семикласниця.

Підсмажати РОЗМОВИ

- Дядьку, скільки літрів молока дає ця корова?
- Жодного.
- Навіщо ж тоді ви її тримаєте?
- Ми її тримаємо, бо це бугай.

***

Чоловік каже в автобусі хлопчику:

- Ти б поступився місцем літній жінці!
- Чого це раптом? Це ж моя бабуся.

***

- Я на власні очі бачив пристрій, що визначає, бреше людина чи ні.
- Такий пристрій я маю вдома — це мій батько.

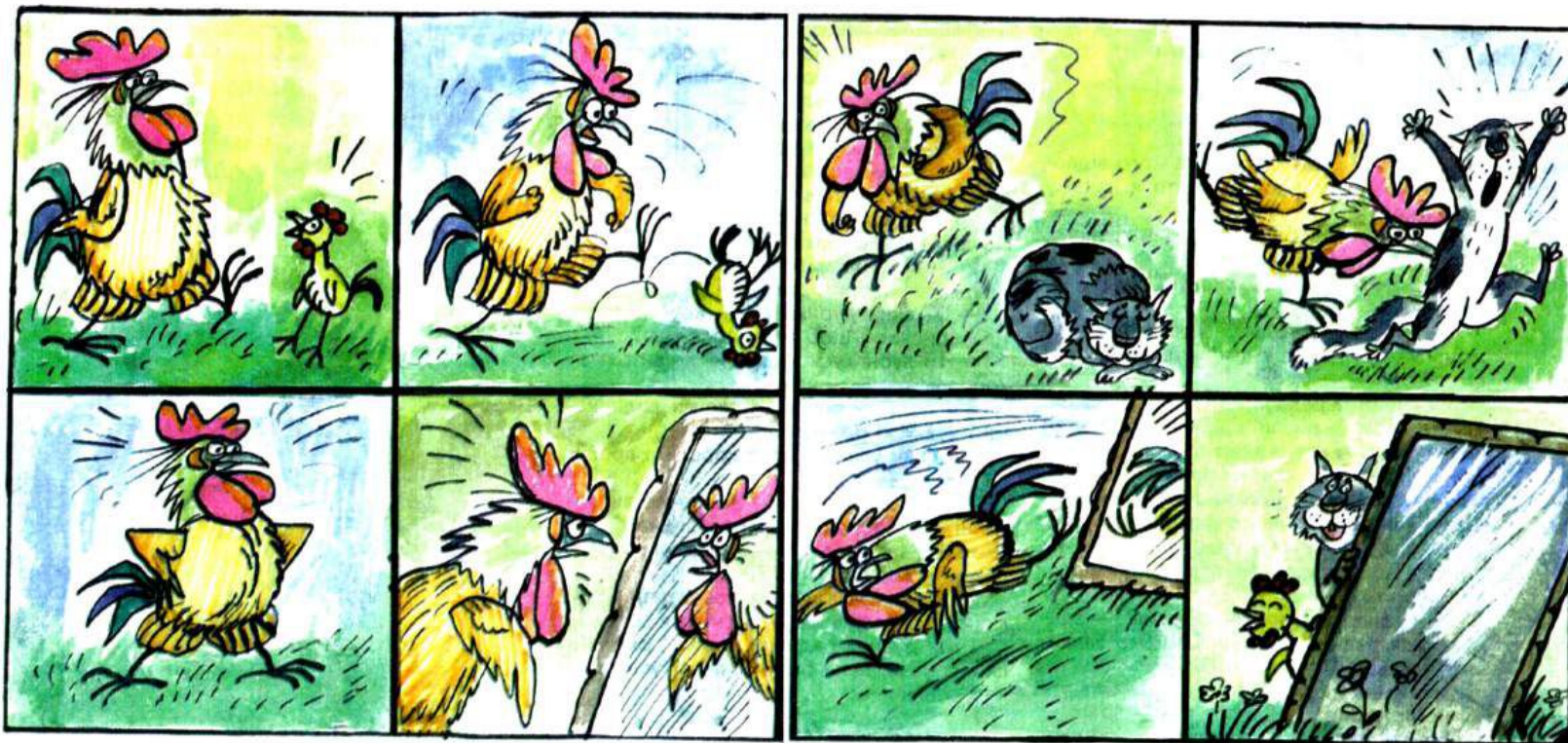
***

- Відгадай загадку: пухнасте, зелене, лежить під ліжком і гавкає.
- Не можу. Підкажи.
- Це рушник.
- А чому ж він гавкає?
- А я і сам дивуюсь.

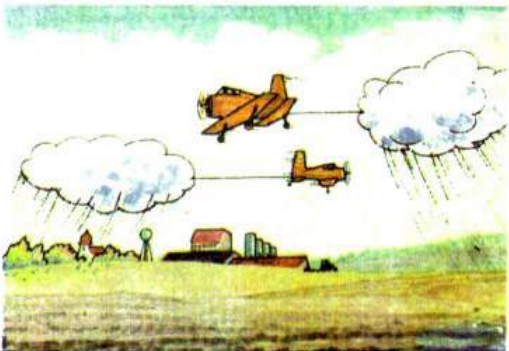
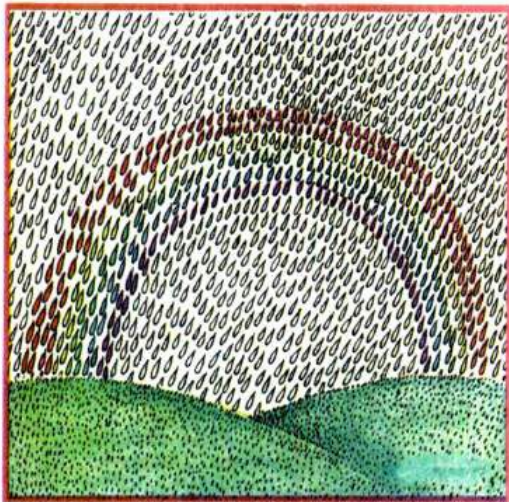
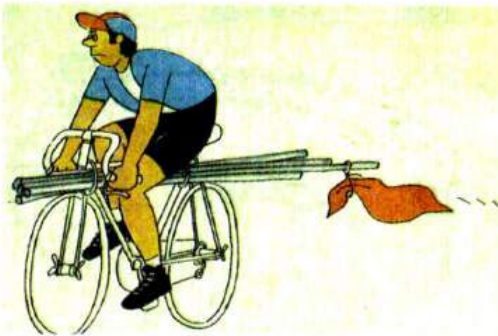
***

- Про що ти мрієш, Петрику?
- Я мрію про те, щоб заробляти багато грошей, як мій старший брат.
- Твій брат багато заробляє?
- Ні, він, як і я, мріє про це.

Надіслав
Василь ЗАДОРЖНИЙ,
п'ятикласник.

НАЙСИЛЬНІШІ

Три роки я робив зарядку з гантелями, по кілька годин проводив у спортивному залі. Наш учитель фізкультури Петро Іванович все обіцяв мене з Сергієм Конанчуком відправити на обласні змагання з культуризму. І от учора мене і Сергія в школі офіційно було названо найсильнішими.

А було це так. На уроці фізкультури ми змагалися в стрибках у довжину. Коли це раптом підходить до нашого фізрука завуч і щось тихо йому каже.

— Увага! — кричить Петро Іванович. — Потрібні два дуже сильних хлопці!

Усі чомусь подивились на мене.

— Правильно, — каже вчитель фізкультури, — Іваненко піде. А ще хто?

— Конанчук, — підказують хлопці.

От нас із Сергієм Конанчуком і віддали в розпорядження завуча — як найсильніших.

— Ходімте, — радісно сказав завуч. — Привезли нові парти — будете розвантажувати і в класи носити.

Юрко КОНАНЧУК,
п'ятикласник.

Запорізька область.

Мудрий Максим

У нашому класі наймудрішим і найрозумнішим усі вважають Максима Лисенка. Він усіх завжди уважно вислуховує і всі залишаються, порадившись з ним, задоволені.

Наприклад, підходить до нього Василь Грива:

— Цей Микола Петренко просто дурень! Накидається на тебе з кулаками. Хіба кулак це аргумент?

— Ти правий, — каже Максим. — Кулак це зовсім не аргумент.

А тут підбігає до нього Микола і скаржиться на Василя:

— Цей Василь така зануда! Слів не розуміє. Доводиться силу застосовувати...

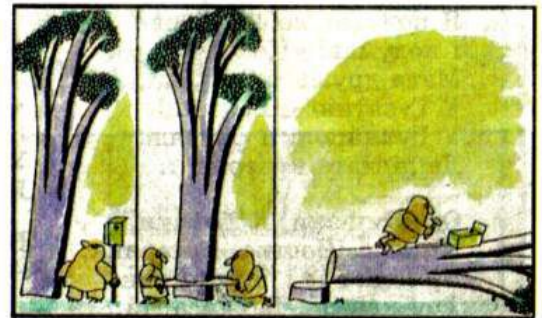
— Правильно, — каже Максим, — якщо слів не розуміють, то треба застосовувати силу...

Не витримує Оксана Іщук:

— Максиме, хіба так можна? Одному ти кажеш, що він правий, другому — що він...

— І ти, Оксанко, права, — каже Максим.

Жанна СТУПАК,
п'ятикласниця.

Як писати листи дівчатам

«Корисні поради», які дає Сашко Картузик, і якими ми не рекомендуємо користуватися

Як газету розкриваєш,
То відразу там читаєш:
«Хочу з кимось листуватись,
Хочу марками мінятись
(Маю їх вже більше ста),
Напишіть мені листа!»

Я почував лоба й брови
І подумав: «Це ж чудово
Мати друзів у Охтирці,
У Гусятині й Гребінці,
У Гуляйполі й Сваляві,
Де дівчата кучеряві...»

Он Шишаки, Кобеляки,
Шпола, Шостка, Кагарлик,
Кривий Ріг і Чортотлик,
Трускавець, Бахчисарай...
(Кого хочеш вибери).

Не виходив день з кімнати,
Бо писав листи дівчатам:
І Світлані, і Оксані...
Викладав про себе дані.

А із Жмеринки Ларисі
Розповів про гарні риси,
Яких в мене більше ста
(То робота не проста).

Всім писав, що я красивий,
Працьовитий і кмітливий,
Сильний — справжній богатир,
Піднімаю десять гир.

«Я — Овен, сова, не сплюха,
Регулярно мию вуха...
А знання такі я маю —
Педагоги вже не знають
Ставить п'ять мені чи...
десять», —
Ніні так писав в Одесу.

А із Фастова Катрусі
Написав в такому дусі:
«Анекдотів безліч знаю,
І співаю, й вишиваю,
У футбол я граю люблю...
Ще й вареники ліплю.»

Все! Закінчено роботу,
Але ж треба ще і фото!

Я із «Зірки», із газети
Перезняв аж два «патрети»:
Гнатюка... того... Миколу,
Коли він ходив до школи.
Й Іво Бобула малого,
Він у річці миє ноги.

І в журналі, у «Барвінку»
Запримітив я сторінку,
Де портрети є артистів,
Співаків і футболістів.

Тут — «позичив» Бенюка —
Не здригнулася й рука.
Балана із «Аква віти»,
Де йому вручають квіти...

Знають хай в усіх краях,
Що такий красивий я.

Відіслав листи. Чекаю.
Через тиждень пише Рая,
Потім з Фастова Катрусю,
Із Житомира — Марусю...

І у тих листах — портрети,
Перезняті... із газети.
Тут хоч падай, а хоч стій:
Оля — Тая Повалій,
Ніна — то Каріна Плай,
Катя — Аллочка Кудлай.

А Мар'яна, що зі Львова
Точно — Оля Юнакова!
Галя мешка в Білопільлі,
На портреті — Катя Чілі!

Як казала мені мати,
Тут ні взяти, ні додати:
«Який привіт, такий одвіт».

Михайло ПРУДНИК.

ВІДПОВІДІ НА РОЗВАГИ,
ЯКІ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ
НА стор. 14—15.

ВЕСЕЛА ПЕРЕСТАВЛЯНКА

Яке слово складається
з семи однакових літер.

Відгадка: сім'я.

РЕБУС

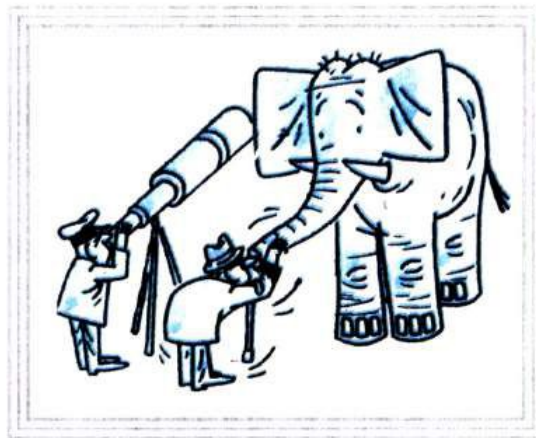
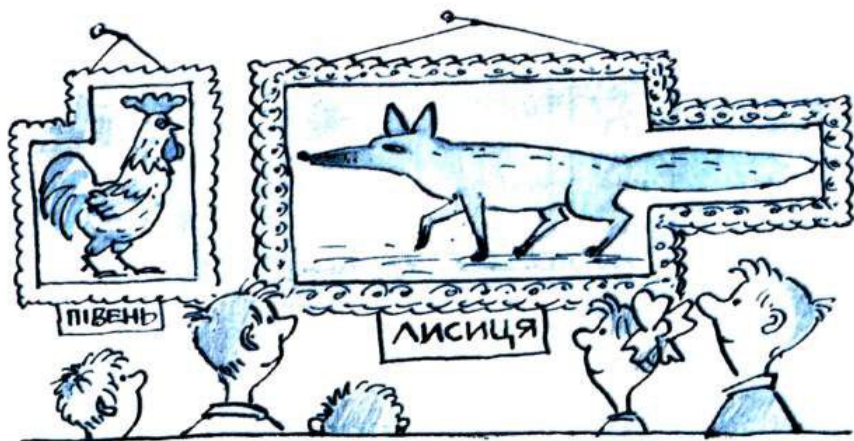
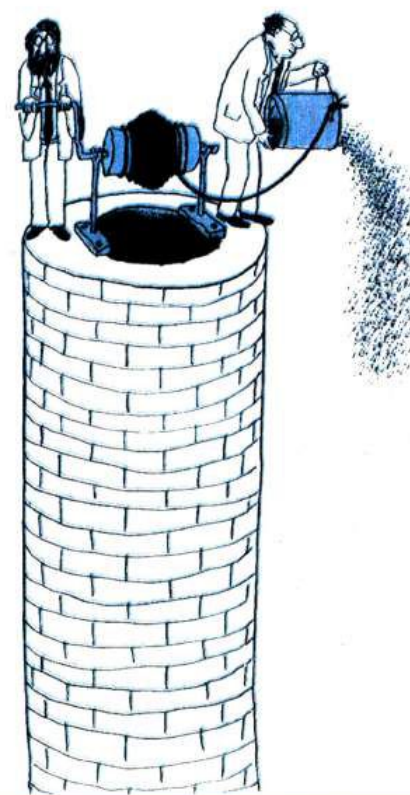
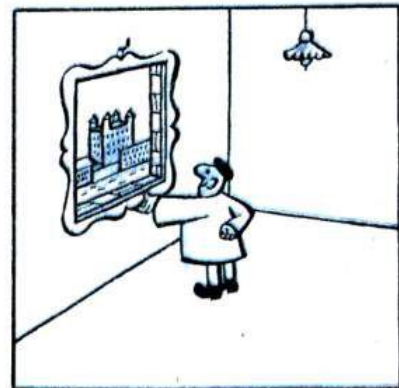
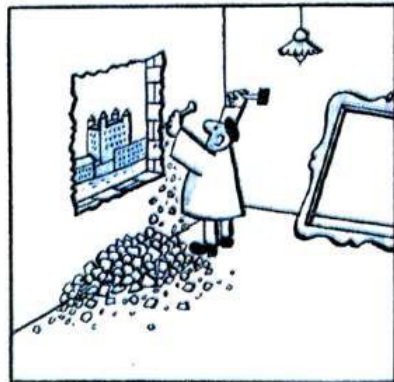
Хто слухати вміє,
тому багато слів не треба.

КРОСВОРД «ЗАБИЙ ГОЛ»

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Шовковський.
4. Головка. 6. Пенальті. 8. Лобановський.
ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Шевченко. 2. Косовський.
3. Пеле. 5. Офсайд. 7. Фани.

ЖЕНУ МОВІРНО!

Хочете — вірте

КРОКОДИЛ НА ПОВІДКУ

Кажуть, що крокодили не піддаються дресируванню. А от мій друг Сашко виростив собі крокодилячка і ходить з ним по вулиці. Тільки для конспірації надів на нього костюм такси — бабуся пошила. Всі собі вважають, що він з такою прогулюється, а він з крокодилом іде. До річі, крокодил виконує всі його команди. Навіть підручник якось у зубах ніс...

Вадим ОХРИНЧУК, Сумська область.

ЖОДНОГО ПРОМАХУ

Ми з другом сконструювали пристрій, завдяки якому м'ячем можна керувати по радіо. Беру я, приміром, баскетбольний м'яч і за тридцять метрів від щита підкидаю його. І м'яч, уявіть, летить прямо в кільце. Жодного промаху! Так ми його запрограмували. Причому можна кидати, стоячи боком або спиною до щита. Усе місто наше про мене легенди розповідає. А недавно відомий тренер з баскетболу приїхав на мене подивитись. Я на його очах з протилежного кінця майданчика влучив у баскетбольну корзину усі тридцять разів. Він мене дуже просив виступати за збірну області...

Юрко ГРАКІВ, м. Ізюм.

НОВЕ В ТЕЛЕПАТІЇ

Один популярний естрадний співак (поки що не буду називати його імені) одягається за моїми рекомендаціями. Причому я йому навіюю модель одягу, колір і фасон на відстані. Зосереджуюсь і думаю, думаю... І ось... Дивлюся телевизор, а він виходить на сцену саме в такому одязі, як я йому телепатувала. Я ще трохи отак покерую його одягом на відстані, а потім напишу листа і зізнаюся в усьому...

Надя ЗАДОРЖНА, м. Вінниця.

НАШ КАЛЕНДАР

Минув місяць, як третьокласник Петрик поклявся не битися з хлопцями в школі. Тепер він це робить тільки на шкільному подвір'ї.

***

Сьогодні виповнився рік з того дня, як п'ятикласник Дмитро Дудник пообіцяв не приносити додому двійок. І справді, жодної немає в його щоденнику, оскільки щоденник з тих пір він залишає вдома.

***

Рівно три місяці тому семикласник Юрко Роздягай на вимогу вчителів кинув курити. Тепер він на шкільне горіще ані ногою!

— Краще вже, — каже, — я велику перерву в туалеті простою!

***

Півроку минуло з того дня, як шестикласник Вадим Сидорук дав слово більше не лаятись у присутності дівчат. Сьогодні Вадим забрав своє слово назад.

Склав Ігор ЗАТУЛИВУХО.

ЕКЗАМЕН

Іде екзамен. Учень нічого не знає. Учитель каже: — Ну ще одне, останнє, запитання. Даси відповідь — одержиш трійку. Скільки лампочок у цій кімнаті?

— П'ять, — швидко порахував хлопець.

— Помилвся, шість, — каже учитель, виймаючи шосту лампочку з кишені.

Прийшов учень удруге складати іспит. І вчитель питає:

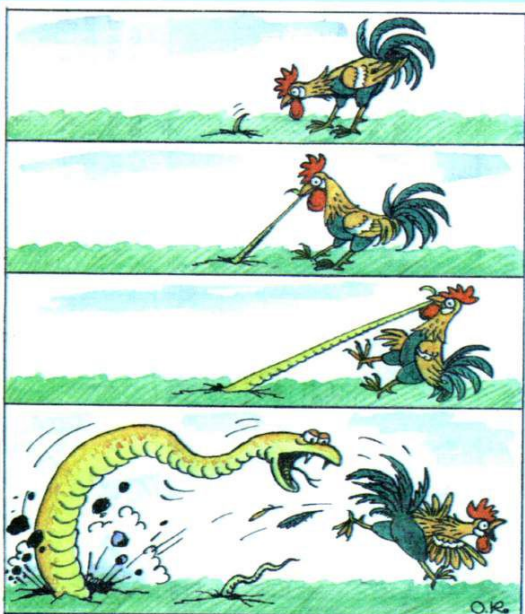
— Скільки лампочок у кімнаті?

— Шість, — відповідає учень.

— Не відгадав, — вивертає порожні кишені вчитель.

— Ні, вчителю, цього разу я порахував правильно, — каже учень. І витягає з кишені шосту лампочку.

Переповів Юрко ЗЕЛЕНЮК,
Вінницька область.

Пригоди датовичка Гул-Гупика

***
Батько сидить на печі і каже:
— Синку, ти сарай зачинив?
— Зачинив.
— А дірку замутив, щоб корова не ви-
лізла?

Надіслав Іван ЗАДОЯ,
Київська область.

***
— До художника
хтось дуже довго
стукає.
— Хто це? — пи-
тає художник.
— У тебе є моло-
ток?

— Ні, немає. В
мене тільки пен-
зель і фарби...
— Ну і біс з то-
бою, давай пензель...

— По-моєму,
— сказала вона,
— у моїй шафі
сидить злодій.
— Чому ти
так думаєш?

— Бо чула всю
ніч хтось у
ньому вовтузив-
ся.
— Чому ж ти
одразу мене не
поклікаєш?

— Не хотіла
пізно тебе тур-
бувати. Я заби-
ла шафу цвяха-
ми і пішла собі
спати.

Надіслала
Жанна СТУДЕНЬ,
Тернопільська
область.

Мій улюблений анекдот

***
Болото. Доц.
Пливе бегемот,
а на ньому си-
дить жаба з кис-
лю пиною. Про-
пливає мимо
крокодил і пи-
тає у неї:

— Ти чого та-
ка сумна?
— Ой, — від-
повідає жаба,
— життя нелегке,
погода жахлива
і ще до мого жи-
вота щось важ-
ке і слизьке при-
липло...

Надіслала Тетяна
СУХОВЕРХОВА,
м. Лубни.

***
— Тату, я їсти
хочу.
— Тобі мусить
бути соромно, син-
ку. Я у твої роки
хотів бути космо-
навтом.

Надіслала
Людмила МОВЧАН,
Чернігівська область.

***
— Ну Васильку, у тебе обличчя стало круглим.
Мабуть, у літньому таборі добре годували?
— Ні, годували погано. Просто мені часто дово-
дилось надувати футбольний м'яч.

Надіслав Ігор МОЛЯР,
м. Луганськ.

***
— Що в тебе з обличчям?
— Був на риболовлі, комар покусає.
— Один комар і так сильно?
— А він усю свою банду на підмогу
покликає.

Надіслала Іра ХМЕЛЬНИК,
м. Дніпропетровськ.

***
Оксана розпо-
відає про свою
поїздку до міс-
та.
— А будинки
високі. Рекламні
літери на них
великі, мінімум,
метрів на п'ять.
Одна така впа-
де на людину —
і нема людини.

Надіслала Віка ОСТРОВСЬКА,
м. Київ.

***
— Як можна відрізнити боягузтво
від обережності?
— Дуже просто. Якщо боїмося ми —
це обережність, а якщо інші — боягуз-
тво.

Надіслала
Зоя ЧУРБАН,
Одеська область.

***
— Тату, ти пам'ятаєш, що обіцяв купи-
ти мені магнітофон, якщо я успішно складу
іспити?
— Звичайно.
— Поздоровляю тебе, ти зекономив добрі
гроші.

Надіслав Микола СТОЄНКО,
Запорізька область.

***
— Як можна відрізнити боягузтво
від обережності?
— Дуже просто. Якщо боїмося ми —
це обережність, а якщо інші — боягуз-
тво.

Надіслала Віка ОСТРОВСЬКА,
м. Київ.

***
— Як можна відрізнити боягузтво
від обережності?
— Дуже просто. Якщо боїмося ми —
це обережність, а якщо інші — боягуз-
тво.

Надіслала Віка ОСТРОВСЬКА,
м. Київ.

***
— Як можна відрізнити боягузтво
від обережності?
— Дуже просто. Якщо боїмося ми —
це обережність, а якщо інші — боягуз-
тво.

Надіслала Віка ОСТРОВСЬКА,
м. Київ.

***
— Як можна відрізнити боягузтво
від обережності?
— Дуже просто. Якщо боїмося ми —
це обережність, а якщо інші — боягуз-
тво.

Надіслав Микола СТОЄНКО,
Запорізька область.

Микола разом з
батьками поїхав у
туристську подо-
рож. Повертається
він додому і друзі
просять розповіс-
ти, в яких містах
він був за кордоном.
— Точно не
пам'ятаю, — каже
Микола, — бо
квитки в ті міста
купував батько.

Надіслав
Олег САВЧЕНКО,
Житомирська область.

***
Сидять два бегемоти на березі річки і в'яжуть шапочки.
Підходить до них крокодил і питає:
— Тут дно мулисті чи кам'янисті?
— Мулисте, — відповідає один бегемот.
Крокодил розганяється і з кручі стрибає у воду. За кілька
хвилин спливає догори брохом.
— Навіщо ти його обманув? — цікавиться другий бегемот.
— А чого ти вчора мою шапочку розпустив?

Надіслав Михайло ВАСЮК,
м. Джанкой.

***
— Чому в слона очі червоні?
— Щоб легше було ховатися серед
помідорів.
— А ти бачив коли-небудь слона се-
ред помідорів?
— У тому й річ, що ні. Бо вони добре
маскуються.

Надіслала Оля КОВТУН,
Харківська область.

***
— Куди ти поспішаєш, Андрію? —
питає його сестричка.
— На виставку.
— На виставку? — дивується вона.
— Ти вважаєш, що на тебе хтось буде
дивитися?

Надіслала Олена ЧОРНА,
Херсонська область.

***
Учень підняв ру-
ку.
— Так, Петри-
ку?
— У мене на
п'ятнадцятій сто-
рінці — дірка.
— Гаразд, сидай.
Знову учень тя-
гне руку.
— Що в тебе ще,
Петрику?
— І на шістнад-
цятій — також...

Надіслав
Ігор СТОЛЯРЧУК,
м. Миколаїв.

***
Учень підняв ру-
ку.
— Так, Петри-
ку?
— У мене на
п'ятнадцятій сто-
рінці — дірка.
— Гаразд, сидай.
Знову учень тя-
гне руку.
— Що в тебе ще,
Петрику?
— І на шістнад-
цятій — також...

Надіслав
Ігор СТОЛЯРЧУК,
м. Миколаїв.

***
Учень підняв ру-
ку.
— Так, Петри-
ку?
— У мене на
п'ятнадцятій сто-
рінці — дірка.
— Гаразд, сидай.
Знову учень тя-
гне руку.
— Що в тебе ще,
Петрику?
— І на шістнад-
цятій — також...

Надіслав
Ігор СТОЛЯРЧУК,
м. Миколаїв.

Хочу листуватися

Привіт, «Перчень»! Маю надію, що ти допоможеш мені знайти друзів по листуванню. Мені 13 років. Люблю слухати музику, читати газету «Перчень». Відповім хлопцям і дівчатам 13—15 років. Моя адреса: 264998, Мартинчик Юлі, с. Дуліби, вул. Центральна, 34/1, Турійський р-н Волинської області.

***

Постійно читаю твою газету: вірю, що завдяки їй знайду нових друзів. Мені 13 років, люблю малювати, подобаються мені також різні розваги і анекдоти. Відповім хлопцям та дівчатам 13—15 років. Пишіть мені за адресою: 322811, Кульпановій Олені, с. Новоіванівка, вул. Ватутіна, 16, п/в Красна Балка, м. Кривий Ріг Дніпропетровської області.

***

Пише вам велика шанувальниця вашої веселої газети. Подобаються мені всі рубрики. І я б хотіла, аби ви надрукували мого листа в рубриці «Хочу листуватися». Мені 13 років, середнього зросту, блондинка, блакитні очі, повна. Люблю читати, ходжу на заняття танців. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами приблизно мого віку. Моя адреса: 272027, Авдесвій Тетяні, с. Троїцьке,

вул. Молодіжна, 2, Біляєвський р-н Одеської області.

***

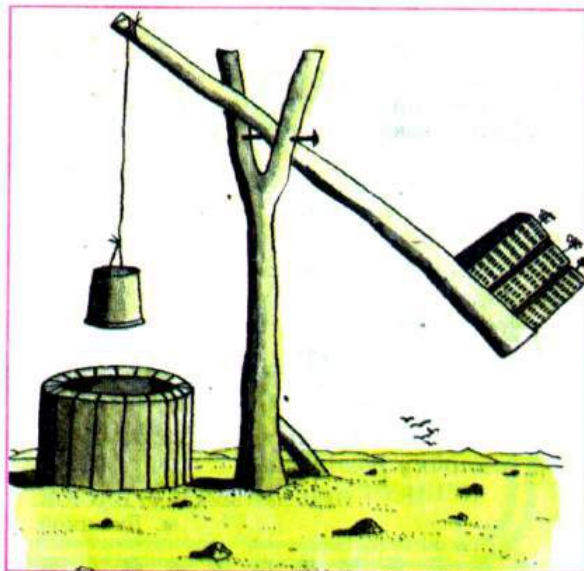
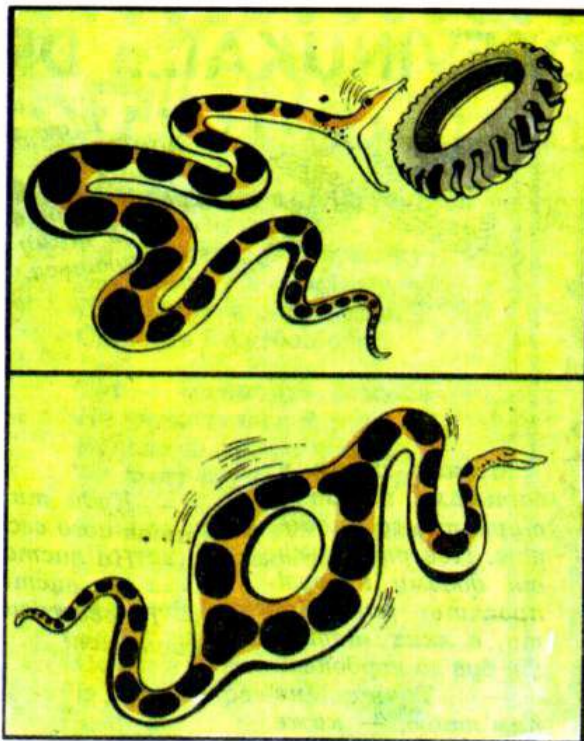
Мені дуже подобається ваша газета. Мені 13 років. Люблю слухати музику, особливо моїх кумирів, захоплююсь танцями, подобається мені читати фантастику, люблю також відпочивати з друзями на природі. Хочу листуватися з дівчатами та хлопцями 11—14 років. Моя адреса: 272027, Якимчук Жені, с. Троїцьке, вул. Щорса, 64, Біляєвський р-н Одеської області.

***

Привіт, «Перчень»! Мене звати Сергієм. Дуже люблю гумор і, звичайно ж, із задоволенням читаю мою улюблену газету. Хотів би листуватися з хлопцями і дівчатами, які полюбляють гумор. Відповім усім. Мені 10 років. Моя адреса: 252186, Русакову Сергію, Чоколівський б-р, 22, кв. 71, м. Київ.

***

Мені 11 років. Люблю читати газету «Перчень», малювати, танцювати і жартувати. Захоплююсь тенісом, учуся грати на фортепіано. Хочу листуватися з дівчатами та хлопцями. Моя адреса: 256300, Жученко Марії, вул. Київський шлях, 20, кв. 49, м. Бориспіль Київської області.

ШКОЛА ЗНИКЛА

Ішов Вова до школи, коли назустріч друг Микола.

— Можемо іти грати у футбол, — сказав він.

— Тобто як? — не зрозумів Вова.

— А так. Не буде уроків сьогодні.

— Це чому ж?

— Бо школа кудись зникла. Наче крізь землю провалилась. Шукав я її, шукав, а її немає.

— Що ж, тоді пішли пограємо, — погодився Вова.

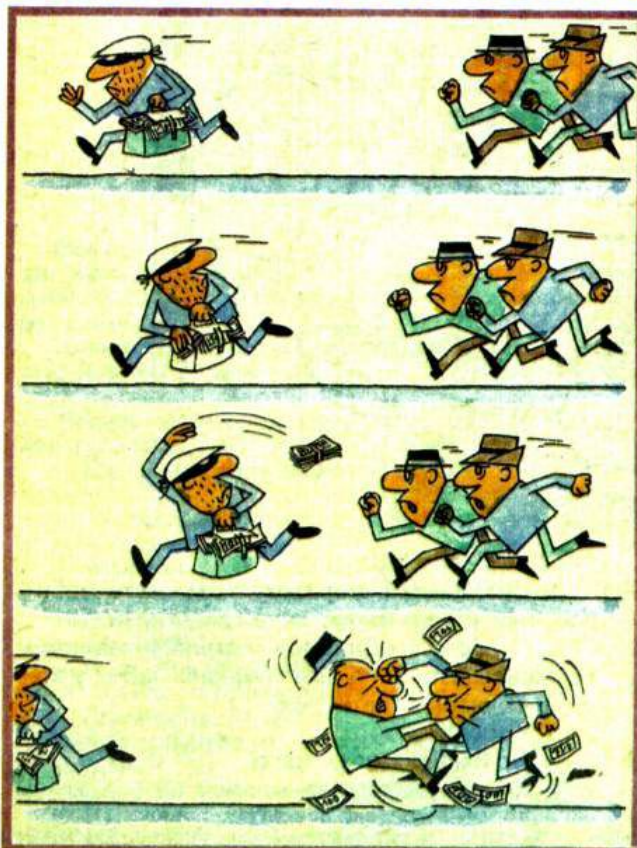
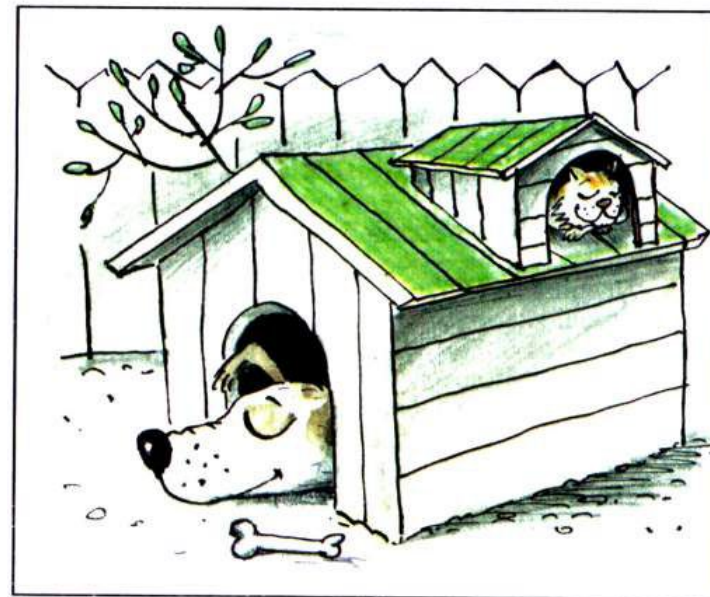
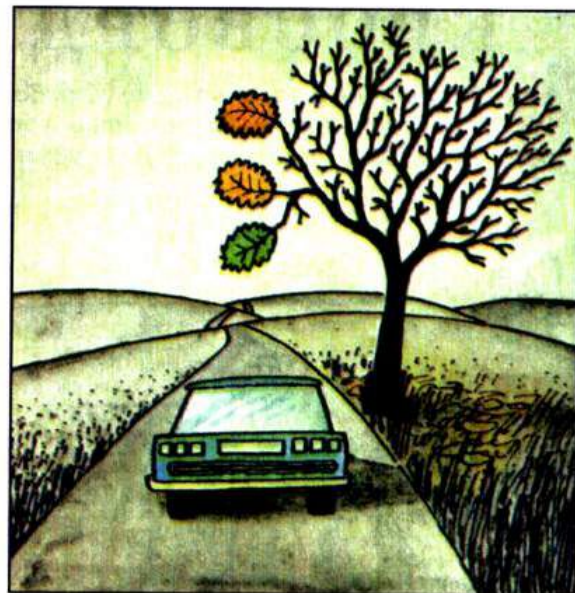
Цілий день програли вони у футбол. Коли ішли додому, класного керівника зустріли, Олену Петрівну. Як накинута вона на хлопців, прогульниками їх обізвала!

І як не пояснювали друзі, що школа зникла, не повірила вона їм. По двійці поставила за поведінку. Ще й наказала завтра без батьків до школи не приходити.

Віктор ЛОБОДЮК,
Хмельницька область.

Подобається мені дуже газета «Перчєня», я її регулярно передплачую і з нетерпінням чекаю кожного номера. Навчаюся я в другому класі київської школи. Хотіла б мати подругу по листуванню, яка б жила в іншому місті або селі. Пишіть мені на адресу: 252148, Швайчук Олені, вул. Кучера, 2-А, кв. 292, м. Київ.

***

Привіт, «Перчєня»! Сподіваюся, через твою веселу газету знайду добрих друзів. Мені 10 років, учуся в 3-му класі, люблю фізкультуру, зокрема, гімнастику. Захоплююся малюванням. Та найбільше люблю гумор. Відповім усім. Моя адреса: 250017, Гамалію Василю, вул. Комінтерна, 20/50, м. Чернігів.

Хочу листуватися

***

Люблю малювати, ліпити з пластилину, читати. Хочу листуватися з хлопчиками та дівчатками мого віку. Мені 10 років. Моя адреса: 287024, Микальчук Саші, с. Вовчинець, вул. Пролетарська, 4, Козятинський р-н Вінницької області.

***

Пише тобі твоя завзята читачка. Мені 12 років. Дуже люблю жартувати і слухати музику. Відповім кожному, хто мені напише. Моя адреса: 251070, Петрушенко Марині, смт Понорниця, вул. Ле-

ніна, 60, Коропський р-н Чернігівської області.

***

Мені 11 років. Пишу вірші, оповідання. Складаю кросворди. Люблю розмовляти зі своїм папугою. Хотіла б листуватися з хлопцями і дівчатами 9—13 років. Моя адреса: 290059, Леміш Уляні, вул. Миколайчука, 24, кв. 79, м. Львів.

***

Дуже хочу листуватися з дівчатами будь-якого віку. Усім обов'язково відповім. Мені 12 років. Люблю читати газету «Перчєня», танцювати і співати. Пишіть мені на адресу: Шманько Олені, с. Луки, Самбірський р-н Львівської області.

ДОВІДКА

Віталій Півник допоміг літньому чоловікові виступити валізу з автобуса.

— Спасибі, — сказав літній чоловік. — Може, ти б доніс цю річ до контори, в якій я працюю. Я тобі за це віддячу.

Віталій погодився. Валіза була важка, але хлопець якось дотягнув її до контори, яка, дякувати долі, була недалеко.

— Знаєш, хлопче, — сказав літній чоловік, — грошей я не маю. Тому віддячу тобі в інший спосіб. Я видам тобі довідку, що ти найсильніший і найхоробріший хлопець нашого регіону.

І видав довідку, скріплену підписом і печаткою: «Дана Віталію Півнику в тому, що він найсильніший і найхоробріший...»

Віталій носив цю довідку при собі і, як хтось хотів його скривдити, тут же показував. На всіх це справляло враження. Якось один кремезний хлопець почав до нього чіплятися:

— А я тебе зараз поб'ю, — сказав він.

— Зачекай, — попросив Віталій, — я тобі спершу одного папірця покажу.

Прочитав довідку кремезний хлопець і тут же почав вибачатися.

От що таке довідка!

Олександр МАЩЕНКО.

КРОСВОРД «Забий гол»

«Забивати» голи у нашому кросворді дуже просто. Дали правильну відповідь на одне питання — 1:0 на вашу користь. На два — 2:0. А хто розгадає весь кросворд, той переможе з рахунком 9:0.

Склав П. МИШКО.

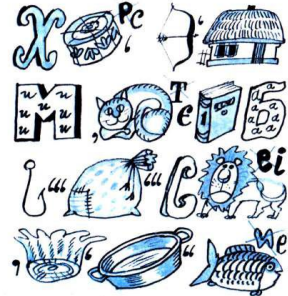
ПО ГОРИЗОНТАЛІ:

1. Улюблений воротар українських хлопчаків.
4. «Головатий» захисник, який грає в київському «Динамо».
6. «Найстрашніший» штрафний удар.
8. Уславлений тренер, який «сидить і хитається, коли не забувається».

ПО ВЕРТИКАЛІ:

1. Знаменитий форвард, який часто забивав голи у «дев'ятку», хоча грає під № 10.
2. Футболіст «Динамо», котрий у першому півфінальному матчі ліги чемпіонів забив у ворота «Баварії» третій гол.
3. Король футболу.
5. Положення поза грою.
7. Фанатичні уболівальники.

РЕБУС

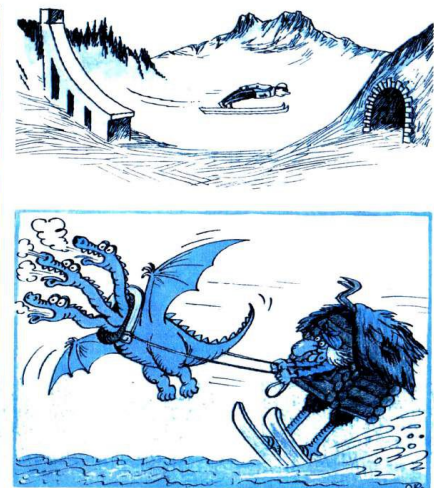
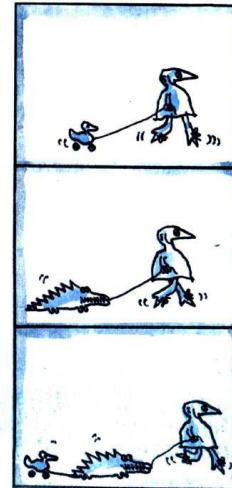
У цьому ребусі зашифровано італійське прислів'я.

Склав П. ОСТАПЕНКО.

Весела переставлянка

Якщо ви правильно переставите у словах склади, то прочитаєте загадку. Спробуйте її відгадати:

**КЕЯ ВОСЛО
ДАЕСКЛАТЬСЯ
З МИСЕ
ВИХКОНАОД ТЕРЛІ.**

«ПЕРЧЕНЯ» № 4 (57)

Засновник:
журнал «Перець» та колектив редакції газети.
Зареєстровано Держкомітетом по пресі України.
Свідцтво КВ № 520 від 21.03.1994 р.
Ціна договірної. Тираж 7910 прим.
Головний художник — А. ВАСИЛЕНКО.
Редактор — Ю. ПРОКОПЕНКО.
Для вас у цьому номері малювали:
А.ВАСИЛЕНКО, О.КОХАН, В.ЛИТОВЧЕНКО.

Здано до набору 19.04.99. Підписано до друку 11.05.99.
Формат 84x60¹/8. Папір офсетний.
Друк офсетний. Умови. друк арк. 1,86. Зам. 0399254.
Адреса редакції: 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Телефон редакції: 446-84-21.
Кольороподіл та верстка ВПЦ «Літпис-XX».
Віддруковано на комбінаті друку видавництва
«Преса України». 252047, Київ-47, пр. Перемоги, 50.

★★ ПАЛАЦ ІЗ МОРОЗИВА ★★

ЗА МОТИВАМИ
КАЗОК
ДЖАННІ
РОДАРІ.

НА ПЛОЩІ ОДНОГО ПІВ-
АЕННОГО МІСТЕЧКА СТОЇТЬ
ДИВНИЙ ПАМ'ЯТНИК. ВІД,
НЬОГО ЗАВЖДИ ВІЄ КРИЖА-
НИМ ХОЛОДОМ.
А ТОМУ В СПЕКУ
БІЛЯ НЬОГО ТОВЧЕТЬСЯ
БАГАТО ЕКСКУРСАН-
ТІВ.

ЯКИЙ
ПОТВОРНИЙ
ТОВСТУН!
ЦІКАВО, ЧИЯ
ЦЕ РОБОТА?

ТУТ ПІДІЙШОВ УЖЕ СТАРИЙ
ЧОЛОВІК І ЗАПРОПОНУВАВ
СВОЇ ПОСЛУГИ.

СЕНЬЙОРИ!
Я ЗНАЮ ІСТО-
РІЮ ВИНИКНЕН-
НЯ ПАМ'ЯТНИКА.

ХОДІМО
ЗІ МНОЮ.
ТУТ ВАМ
УСЕ СТАНЕ
ЯСНИМ.

МУЗЕЙ

СТІНИ МУЗЕЮ ПРИКРАШАЛИ ПОРТРЕТИ БАГАТЬОХ
КОРОЛІВ ДИНАСТІЇ НЕНАЖЕР, СТАРОДАВНЬОЇ КРАЇНИ НЕНАЖЕ-
РІЇ, ЩО МЕЖУЄ З ГЕРЦОГСТВОМ ВИПИВАНІЄНО.

ВСЕ ПОЧА-
ЛОСЯ З ОСЬ
ЦЬОГО ПИКАТОГО
ВОЛОДАРА, НЕНА-
ЖЕРИ ПЕРШОГО,
ПРОЗВАНОГО
ЗАКУСКОЮ.

ВІН НАД УСЕ ЛЮБИВ
ДОБРЯЧЕ ПОПОЇСТИ, А ТОМУ
ВВІВ ДЛЯ СЕБЕ ДВА СНІДАН-
КИ, ЧОТИРИ ОБІДИ ТА ДВІ
ВЕЧЕРІ. ПОМЕР З ГОРЯ:
НЕ ЗМІГ БІЛЬШЕ З'ЇСТИ,
НІЖ ЇВ.

НЕНАЖЕРА ПЕРШИЙ